

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2017 r. – Mellifera/Komisja**(Sprawa T-12/17)**

(2017/C 063/52)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Mellifera (Rosenfeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Willand)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Ares (2016) 6306335 z dnia 8 listopada 2016 r., doręczonej skarżącemu w dniu 11 listopada 2016 r.;
- nakazanie Komisji ponownego rozstrzygnięcia co do zasadności wniosku skarżącego o przeprowadzenie wewnętrznej procedury odwoławczej odnośnie do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1096 w przedmiocie przedłużenia okresu zatwierdzenia glifosatu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 1367/2006⁽¹⁾ z konwencją z Aarhus⁽²⁾
 - Skarżący podnosi w ramach zarzutu pierwszego, że przedłużenie zatwierdzenia substancji czynnej glifosat jest aktem administracyjnym, który może być przedmiotem wewnętrznej procedury odwoławczej na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009⁽³⁾
 - Skarżący podnosi, że Komisja nie była uprawniona do przedłużenia okresu zatwierdzenia dla substancji czynnej glifosat na podstawie wspomnianego wyżej przepisu, gdyż regulacja ta w niniejszym przypadku w ogóle nie miała zastosowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

⁽²⁾ Konwencja Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009, L 309, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2017 r. – Europa Terra Nostra/Parlament**(Sprawa T-13/17)**

(2017/C 063/53)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Europa Terra Nostra e.V. (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: P. Richter, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności art. 1.4.1 decyzji pozwanego z dnia 12 grudnia 2016 r. (nr FINS-2017-30) dotyczącej obniżenia płatności zaliczkowych do 33 % ustalonej maksymalnej kwoty oraz zobowiązania ustanowienia zabezpieczenia;
- Obciążenie strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia traktatów oraz norm stosowanych przy ich wykonaniu

- Skarżący podnosi, że zgodnie z art. 134 ust. 2 rozporządzenia (UE, EURATOM) nr 966/2012⁽¹⁾ oraz zgodnie z art. 206 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1268/2012⁽²⁾ w przypadku dotacji o niskiej wartości zabezpieczenie nie jest wymagane.
- Następnie brak jest interesu po stronie pozwanej w ustanawianiu zabezpieczenia, ponieważ wniosek kontrolny skierowany przeciwko „Alliance for Peace and Freedom” (zwane dalej „APF”) jest bezprzedmiotowy i oczywiście nieuzasadniony
- Ponadto pozwany doprowadził umyślnie do przeciągnięcia się przez ponad pół roku wszczętego postępowania w sprawie kontroli i w ten sposób doprowadził do rzekomej potrzeby ustanowienia zabezpieczenia.
- Dalej, środki okazały się nieproporcjonalne, ponieważ skarżący nie jest w stanie ustanowić zabezpieczenia i poprzez pozbawienie finansowego wsparcia grozi jemu zniknięcie jego egzystencji gospodarczej, co pociąga za sobą zniekształcenie politycznej konkurencji. Stanowi to poważną ingerencję w prawa podstawowe skarżącego w ramach wolności wypowiedzi i zgromadzania się (art. 11 i 12 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)

2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia uprawnień dyskrecyjnych

Skarżący ponadto zarzuca nadużycie uprawnień dyskrecyjnych przez pozwanego. Stoi on na stanowisku, że w przypadku środków pozwanego chodzi o manewr motywowany czysto politycznymi względami w celu pozbawienia finansowego wsparcia opozycyjnej partii oraz przyłączonego do niej stowarzyszenia i w ten sposób manipulowania polityczną konkurencją w Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, EURATOM) NR 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012 L 298, s.1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2012 L 362, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2017 r. – Landesbank Baden-Württemberg/SRB

(Sprawa T-14/17)

(2017/C 063/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landesbank Baden-Württemberg (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i K. Rübsamen)